

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO: 421 96 451
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

**o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 12. 2016,
č.j. 2015/580/16, 73072/ENV**

takto:

- I.** Žaloba se zamítá
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2016, č.j. 2015/580/16, 73072/ENV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ČIŽP ze dne 9.9.2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.024/16/VUM (dále jen „rozhodnutí ČIŽP“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 175 000 Kč za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ČIŽP“).
2. Žalobce se měl dopustit protiprávního jednání tím, že v červnu roku 2015 v Chráněné krajinné oblasti Beskydy v k. ú. Staré Hamry v lesním komplexu na pozemku určeném k plnění funkcí lesa p. č. 1442/2 v dílci 144A (dále také jen „předmětný PUPFL“), na němž vykonával právo

hospodařit k lesům ve vlastnictví České republiky a vykonával zde práva a povinnosti vlastníka lesa podle zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (dále jen „lesní zákon“), v postavení vlastníka lesa neusiloval při hospodaření v lese o to, aby funkce lesa byly zachovány (plněny rovnoměrně a trvale), nepočínal si tak, aby nedocházelo k ohrožování lesů, neučinil vše, co mohl a měl, aby těžba a přibližování dříví byly prováděny tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa. Žalobce zejména na základě Smlouvy o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví - 2015 – 2019, číselný kód veřejné zakázky: 112225, název části veřejné zakázky: Ostravice (dále také jen „Smlouva“), uzavřené mezi žalobcem a účastníkem řízení a právnickou osobou PETRA, spol. s r.o. (dále jen „spol. PETRA“ nebo „smluvní partner“) a na základě čtyř zadávacích listů (tři označených 12/18/05/2015 a jednoho označeného 12/25/05/2015), zadal spol. PETRA a zároveň jí umožnil provádět těžební činnosti, včetně kácení stromů a soustředování dříví, přičemž

- I. při tomto kácení stromů a soustředování dříví lanovkou ve střední a horní části svahu předmětného PUPFL horní etáži porostu 114A15/1a, tj. v etáži 114A15, bylo poškozeno 53 stojících živých stromů sedřením kůry ve střední části kmene, dále ve spodní části kmene anebo na kořenových náběžích, přičemž se u těchto 53 stromů jednalo vždy o poškození větší než 100 cm², avšak šlo i o plochy řádově metrů čtverečních, a poškozená místa stromů nebyla včas (nejpozději do konce pracovní směny, při níž k poškození došlo) a důsledně ošetřena nátěrem proti infekci houbovými patogeny (většinou byla nátěrem ošetřena poškození pouze do 2 m nad zemí),
- II. při těžbě a soustředování dříví harvesterovým uzlem (harvestorem a vyvážecí soupravou) ve střední a dolní části svahu předmětného PUPFL
  - a) došlo trakčním lanem vyvážecí soupravy k proříznutí kůry rostoucího živého stromu po větší části obvodu kmene,
  - b) povrch půdy neunesl tíhu techniky vyvážející dříví, došlo k proříznutí povrchu lesní půdy, protlačení techniky do plastické části půdy a bočním vytlačení spodní vrstvy, nepřiměřenému narušení půdního krytu, poškození stromů rostoucích u přibližovací linky (přetržení kořenů, a to i v porostech 144A1b a 144A2, přes něž linka probíhala), přičemž na středně prudkém svahu (průměrný sklon svahu v místě linek byl 12.6° a 12.1°) byla celková délka východní linky cca 257 m a koleje hlubší než 10 cm zde byly v délce 210 m, tj. na cca 82 % délky linky, většina kolejí měla hloubku více jak 15 cm, největší hloubka vyjeté koleje činila 74 cm a celková délka západní linky byla cca 211 m a koleje hlubší než 10 cm zde byly v délce 56 m, tj. na cca 27 % délky linky, koleje v délce 56 m byly prakticky výhradně 15 cm a hlubší, největší hloubka vyjeté koleje činila 71 cm, v kolejích byly vytlačeny otisky pneumatik, nebyly použity kolopásky, nebyly použity rošty, nebyl před zahájením prací anebo v jejich průběhu systematicky a po celé délce linky vložen klest do trasy linek.

Žalobce na předmětném PUPFL neprováděl včas a dostatečně kontroly těžebních prací a soustředování dříví, aby zjistil, že smluvní partner a jeho subdodavatelé v rozporu se zadávacími listy přibližovali dříví lanovkou v celých délkách na vývozní místo ve střední části svahu, a to dříví o objemu cca 200 až 300 m³, tj. v několikanásobku množství dříví uvedeného v zadávacím listu ZL 12/25/05/2015 (100 m³), na vývozním místě tak došlo k nashromáždění nezmanipulovaného i zmanipulovaného dříví (sortimentů), a to v místech, kde se předtím nacházelo přirozené zmlazení. Přesto žalobce práce zjevně prováděné v rozporu se zadávacími listy nezastavil. Nezastavil je, i když dřevní hmota byla spol. PETRA a jejími subdodavateli shromážděna na vývozním místě ve střední části svahu pro další využití harvesterového uzlu, a to toho harvesterového uzlu, jež před zahájením prací žalobce neměl v úmyslu povolit (viz např. první zadávací list ZL 12/18/05/2015 na 775 m³) a nakonec jej povolil jen omezeně (pro 100 m³ pozdější zadávací list ZL 12/25/05/2015).

Když žalobce na předmětném PUPFL při provádění výše uvedených prací zjistil, že půdní kryt je v určitých částech za daných půdních a klimatických podmínek pro těžkou lesní techniku neúnosný a dochází k nepřiměřenému narušení půdního krytu, mohl zabránit dalším pracím prováděným harvesterovým uzlem na neúnosném povrchu a měl několik způsobů, jak předejít dalšímu zhoršování stavu půdního krytu, jak předejít jeho dalšímu nepřiměřenému narušování. Žalobce neučinil vše, co učinit mohl a měl. Smluvnímu partnerovi spol. PETRA s okamžitou platností neurčil technologii jinou anebo neurčil jiné trasy soustřeďování dříví anebo případně práce prováděné harvesterovým uzlem dočasně nezastavil, aby bylo možno zodpovědně vybrat a smluvnímu partnerovi zadat jinou technologii soustřeďování dříví, jiné trasy soustřeďování dříví anebo případně v některých částech předmětného PUPFL počkat na zlepšení místních podmínek pro soustřeďování dříví (snížení nasycení svrchních půdních horizontů vodou).

Žalobce také neprováděl včas a dostatečně kontroly smluvního partnera, aby zjistil, že spol. PETRA svými silami a silami a prostředky subdodavatelů přibližovala dříví lanovkou po tak úzkých lanovkových trasách, že bylo nutné vytáčet kmeny takovým způsobem, že následně došlo k poškození stromů rostoucích podél trasy, a to i do výšky cca 5 m, a že asanace odřených stromů nátěrem proti infekci houbovými patogeny nebyla prováděna včas (nejpozději do konce pracovní směny, při níž poškození vzniklo) a nebyla prováděna důsledně (většinou byla nátěrem ošetřena poškození pouze do 2 m nad zemí), a nezajistil, aby spol. PETRA dále konala tak, aby stromy pokud možno nepoškozovala, případně - pokud by dále občas došlo k poškození živých stromů rostoucích podél linek - byly tyto včas zatřeny nátěrem proti infekci houbovými patogeny.

Výše popsáním jednáním žalobce došlo podle správního orgánu k zákonem předvídanému následku: Došlo na škodách na funkcích lesa, zejména na funkcích edaficko-půdoochranných a hydricko-vodohospodářských, a ohrožení životního prostředí v lesích vytvořením podmínek pro působení škodlivých biotických činitelů (infekce stromů s přetrženými kořeny houbovými patogeny, s následným souborem symptomů chřadnutí, zmenšení plochy listů a jehlic, prosychání koruny, žloutnutí asimilačního aparátu, okrajového schnutí, zmenšení tloušťkového i délkového přírůstu, poruch rašení, infekce stromů se sedřenou kůrou houbovými patogeny, dále u smrků napadení podkorním hmyzem, včetně kalamitního škůdce - lýkožrouta smrkového, *Ips typographus*) a abiotických činitelů (následkem narušení humózní vrstvy půdy a půdotvorných procesů převrstvením půdy zvýšené riziko vodní eroze v trase hlubokých kolejí na středně prudkých svazích, u poškozených a oslabených stromů zvýšení rizika negativního působení sucha, mokrého sněhu, námrazy, snížená odolnost proti působení bořivých větrů, zhoršení mechanické stability stromů, zvýšení rizika zlomů).

3. **V žalobě** žalobce nejprve obecně uvedl, že nesouhlasí se skutkovým zjištěním, které vzal žalovaný při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí ČÍŽP za prokázané, ani s právním hodnocením žalovaného. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že toto rozhodnutí potvrdilo nezákonné rozhodnutí ČÍŽP, které udělením pokuty zasáhlo do majetkové sféry žalobce. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a bylo vydáno v rozporu s principem právní jistoty a principem legislativního očekávání.
4. Již konkrétně pak žalobce namítl, že ČÍŽP nepředložila v průběhu správního řízení takové důkazy, kterými by najisto a řádně prokázala, že ze strany žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP. V rozhodnutí ČÍŽP správní orgán nedostatečně prokázal, že řešení jednání či opomenutí žalobce mělo za následek ohrožení životního prostředí, a výroková část rozhodnutí ČÍŽP neměla oporu v odůvodnění rozhodnutí ani ve spisovém materiálu. Rozhodnutí ČÍŽP tak bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

5. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdil, že u žalobce byla naplněna objektivní stránka správního deliktu, která měla vyplynout z toho, že žalobce poskytl dodavateli prací právo provádět na celé územní jednotce Ostravice komplexní lesnickou činnost a prodej dříví dle smlouvy a jejich příloh a zadávacích listů, pak toto skutkové hodnocení stavu a právní tvrzení žalovaného přesahovalo rámec veřejnoprávní sféry a zasahovalo nezákonně do sféry soukromoprávní. Žalovaný účelově dovozoval taková skutková tvrzení a závěry, aby bylo možné vůči žalobci obhájit oprávněnost udělené pokuty. Ve vztahu k objektivní stránce správního deliktu se žalovaný žádným způsobem nevymezil k tvrzení žalobce, že těžba dříví byla prováděna právě za účelem opatření stanovených v ust. § 32 lesního zákona v daném čase a dané lokalitě, a to za účelem předejití vzniku daleko větší škody (ve smyslu lesního zákona), byla-li by uvedená těžba nenařízena nebo zastavena.
6. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že jím podané odvolání proti rozhodnutí ČIŽP bylo obecné; obecným bylo naopak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán by ve smyslu správního řádu, zákona o ČIŽP, v souladu s Listinou základních práv a svobod a Ústavou neměl zasahovat do práv žalobce, které jsou mu dány v rámci těchto právních předpisů, a neměl by „*utápět řízení v maličkostech*“, pakliže samo řízení je vedeno nezákonným způsobem.
7. Dále žalobce tvrdil, že důkaz – kontrola před zahájením správního řízení – nebyl neodkladným a neopakovatelným úkonem ve smyslu ust. § 138 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Zajištění důkazu nedokládá jak formálně (odkazem na příslušné usnesení správního orgánu) ani materiálně (v čem byla spatřována důvodná obava), že jej nebude moci provést později.
8. Žalobce také namítl, že pokud bylo usnesení ČIŽP ze dne 17. 6. 2016 (výzva podle § 36 odst. 3 s. ř. - *pozn. soudu*) zrušeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 23. 8. 2016 a o odvolání žalobce ze dne 22. 6. 2016 nebylo správním orgánem rozhodnuto, pak žalobci nebyla řádně doručena a stanovena zákonná lhůta pro vyjádření a navržení důkazů před vydáním rozhodnutí, a ČIŽP jako správní orgán prvního stupně proto nemohl vydat prvostupňové rozhodnutí ze dne 9. 9. 2016 jako zákonné rozhodnutí ve smyslu správního řádu. V tomto případě nemohlo být podání žalobce ze dne 15. 9. 2016, doručené poštovním přepravcem dne 19.9.2016, vykládáno jako odvolání proti rozhodnutí ČIŽP, pakliže jeho obsahem bylo něco zcela jiného, včetně návrhu na ohledání místa v době před vydáním rozhodnutí ČIŽP.
9. Dále žalobce namítl, že ze strany žalovaného byla v jeho neprospěch překroucena právní kvalifikace uvedená v judikatuře soudů v obdobných případech, načež odkázal a bez dalšího citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 5 A 42/2002-43, ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007-141 a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34.
10. Žalobce rovněž namítl nepřiměřenost výše udělené pokuty, a to ve vztahu k jiným účastníkům řízení v obdobné věci, přičemž poukázal na tiskové prohlášení ČIŽP vůči smluvnímu partnerovi a zřejmě jeho subdodavatelům. V žalobě pak navrhl, aby soud vyzval ČIŽP, aby jako důkaz předložila správní spisy týkající se uvedených jiných účastníků řízení v obdobné věci nebo alespoň příslušná pravomocná rozhodnutí o udělených pokutách.
11. V žalobě byly dále zopakovány námitky, které žalobce již uvedl v odvolání proti rozhodnutí ČIŽP. Vzhledem k užité formulaci a nepřehlednému uspořádání žaloby pojal soud pochybnosti o tom, zda žalobce tyto námitky považuje rovněž za námitky žalobní. Vzhledem k tomu, že odvolací námitky svým obsahem z velké části kopírují námitky žalobní, soud v závěru odůvodnění rozsudku (viz níže) vypořádá pouze ty odvolací námitky uvedené v žalobě, které se neshodují s námitkami, jež byly v žalobě zřetelně uplatněny jako námitky žalobní.

II. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní tvrzení jsou fakticky totožná s důvody, které žalobce uváděl v rámci odvolání; k těmto námitkám se vyjádřil již v rámci napadeného rozhodnutí. Zároveň konstatoval, že žalobce své námitky koncipoval v průběhu celého správního řízení velice obecně, tedy bez uvedení konkrétních skutečností, které by jeho tvrzení potvrzovaly.
13. Žalovaný podotkl, že žalobce v žalobě nekonkrétně a pouze obecně konstatoval, že napadené rozhodnutí, potažmo rozhodnutí ČIŽP, bylo nezákonné, ale neuvedl, v čem tuto nezákonnost spatřuje. Nekonkrétně poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s odkazem na principy právní jistoty a „legislativního očekávání“. Žalovaný konstatoval, že zákonnost rozhodnutí zkoumal obligatorně v plném rozsahu a neshledal přitom žádné nedostatky. ČIŽP v dané věci postupovala v souladu se správním řádem, tj. vydala rozhodnutí, jímž uložila žalobci po provedeném správním řízení pokutu, přičemž v souladu se správním řádem a zákonem o ČIŽP dostatečně odůvodnila svůj skutkový závěr o vlastním zavinění žalobce v rámci právní kvalifikace správního deliktu, a to i ve vztahu k posouzení příčinné souvislosti. Vzhledem k tomu žalovaný považoval nekonkrétní a obecné námitky žalobce za nedůvodné. ČIŽP dovozovala odpovědnost žalobce z jiných konkrétních nedostatečných jednání žalobce, který neučinil vše, co mohl a měl, aby předešel nebo zabránil ohrožení životního prostředí. Pokud se týká žalobcem zmiňovaného principu právní jistoty, pak žalovaný odkázal na oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 5. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.002/16/VUM, ve kterém ČIŽP jednoznačně deklarovala, že s žalobcem bylo zahajováno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP. Ve výše uvedeném oznámení byly rovněž uvedeny důvody, které vedly ČIŽP k zahájení předmětného správního řízení s žalobcem.
14. Žalovaný také konstatoval, že jednotlivá opatření v ochraně lesa realizovaná za účelem naplnění povinností zakotvených v ust. § 32 lesního zákona nemohou být prováděna v rozporu s dalšími ustanoveními lesního zákona. V daném případě by žalobce v rámci plnění povinností zakotvených v ust. § 32 lesního zákona při použití jím nevyčerpaných jiných technologií (např. přibližování vytěženého dříví lanovým dopravním zařízením na horní „lesní cestu Jančurovice“, odkornění, chemická asanace vytěženého dříví) předmětný PUPFL nepřiměřeně nepoškodil.
15. Přestože námitky žalobce byly koncipovány v jeho odvolání proti rozhodnutí ČIŽP obecným způsobem, bez popisu konkrétních vytykánych okolností případu, na které by mohl žalovaný reagovat, je žalovaný toho názoru, že v jím vedené odvolací části řízení postupoval v souladu s Ústavou České republiky, Listinou základních práv a svobod a správním řádem. Žalovaný se s opakovanými, obecnými a nekonkrétními tvrzeními žalobce vypořádal jednotlivě v napadeném rozhodnutí
16. Usnesení ze dne 17. 6. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.009/16/VUM, kterým ČIŽP stanovila podle ust. § 36 odst. 3 a § 39 odst. 1 správního řádu žalobci lhůtu 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, do kdy se mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí, žalovaný na základě odvolání žalobce zrušil a závislé řízení o stanovení lhůty k provedení úkonu zastavil, a to z důvodu dalšího doplňování spisu. Dne 30. 8. 2016 vydala ČIŽP usnesení, kterým stanovila žalobci další lhůtu 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, do kdy se mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Proti tomuto usnesení se žalobce neodvolal. Toto usnesení nabylo právní moci dne 16. 9. 2016. Žalobce své vyjádření ve věci uložení pokuty zaslal ČIŽP až dne 16. 9. 2016 (doručeno ČIŽP dne 19. 9. 2016). Žalovaný usnesením prodloužil ČIŽP zákonnou lhůtu o 20 dnů pro vydání rozhodnutí; tuto lhůtu však prodloužil ČIŽP, nikoliv žalobci k uplatňování jeho procesních práv v průběhu řízení.

17. Co se týká žalobcem namítaného porušení práva zakotveného v ust. § 36 odst. 3 s. ř., k tomu se žalovaný rovněž vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že ČIŽP žalobci umožnila aktivně vykonávat práva zakotvená v ust. § 36 a § 38 s. ř. (mohl navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, mohl v řízení vyjádřit své stanovisko, bylo mu umožněno před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a nahlížet do spisu). Žalobce se k zahájenému správnímu řízení vyjádřil přípisem ze dne 3. 6. 2016 a zároveň předal listinné podklady, ve kterých obhajoval své postupy uplatňované na PUPFL. Do spisu žalobce nahlédl dvakrát, přičemž si jednak nechal pořizovat kopie a jednak si sám část spisu fotograficky dokumentoval a pořizoval si výpisy. Po vydání rozhodnutí ČIŽP zaslal žalobce ČIŽP dne 16. 9. 2016 přípis, který byl ČIŽP doručen dne 19. 9. 2016. Následně žalobce podal dne 23. 9. 2016 k poštovní přepravě odvolání. Z výše uvedeného podle žalovaného vyplývalo, že přípis žalobce ze dne 16. 9. 2016, který byl doručen ČIŽP až po vydání rozhodnutí ČIŽP (dne 9. 9. 2016), tj. dne 19. 9. 2016, byl žalovaným následně posouzen jako odvolání proti rozhodnutí ČIŽP.
18. Co se týče namítané nepřiměřené výše udělené pokuty, ČIŽP dle názoru žalovaného v souladu s ust. § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP přihlížela zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání, což bylo v rozhodnutí ČIŽP náležitě odůvodněno a žalovaný se s učiněnými závěry ztotožnil. Žalovaný v této souvislosti rovněž poukázal na to, že nejvyšší sankce byla uložena dodavateli prací, a to ve výši 200 000 Kč za spáchání správního deliktu podle ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP.
19. Ohledně žalobcem namítaného výkladu soukromoprávního vztahu (žalobce a dodavatel prací) ze strany ČIŽP žalovaný doplnil, že soukromoprávní vztah nebyl ČIŽP hodnocen, neboť jednotlivá smluvní ujednání nebyla z její strany podrobena zkoumání, zda byla v rozporu s lesním zákonem, potažmo jinými právními předpisy, ale byla použita k hodnocení ohledně prokázání příčinné souvislosti mezi jednáním žalobce a následkem tohoto jednání. Žalovaný dodal, že každý vlastník lesa bez ohledu na soukromoprávní vztah je povinen plnit jednotlivá ustanovení lesního zákona a hospodařit na PUPFL tak, aby nedocházelo k ohrožení či poškození životního prostředí v lesích.
20. Ohledně namítaného časového vymezení hodnocení jednotlivých podkladů a důkazů, včetně těch, které navrhovali účastníci řízení podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, žalovaný uvedl, že správní řád v žádném ustanovení nevymezuje, kdy, tj. v jaké fázi správního řízení, musí správní orgán hodnotit jednotlivé podklady, návrhy či důkazy navržené účastníky řízení. Je tudíž zcela nepochybné, že nebylo v rozporu se správním řádem, pokud tak ČIŽP učinila v rozhodnutí ČIŽP.
21. Tvrzení žalobce, že z rozhodnutí ČIŽP nevyplývá vztah mezi skutkovým zjištěním a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, dle žalovaného neodpovídá skutečnosti. ČIŽP se takovým hodnocením ve svém rozhodnutí zabývala, a to zejména na str. 12 až 18 a rovněž pak na str. 27 až 31. Žalovaný uzavřel, že věc žalobce byla spravedlivě posouzena, a to i s ohledem na ust. § 2 odst. 4 s. ř.

III. Obsah správního spisu, průběh předcházejícího řízení

22. Z předloženého spisového materiálu vyplývají následující, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:
23. Dne 11. 12. 2014 uzavřel žalobce se smluvním partnerem (spol. PETRA) Smlouvu (*Smlouvu o provádění komplexních lesnických činností a prodej dříví – 2015 – 2019, Číselný kód části veřejné zakázky: 112225, Název části veřejné zakázky: Ostravice*). V předmětu Smlouvy [čl. V. Smlouvy] je uvedeno, že „Smluvní partner se za podmínek uvedených ve Smlouvě zavazuje po dobu trvání této Smlouvy pro Lesy ČR

řádně a s odbornou péčí provádět Lesnické činnosti zahrnující poskytování Pěstebních činností a Těžebních činností na SÚJ Ostravice, č. 11207, LS Ostravice.

24. Dne 24. 6. 2015 zaslala Správa Chráněné krajinné oblasti Beskydy ČIŽP podnět v souvislosti s nepřiměřeným narušením půdního krytu a poškozením stromů při těžbě a soustředování dříví na předmětném PUPFL.
25. Z Protokolu o kontrole ze dne 13. 4. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/1508841/065/16/VUM vyplynulo, že na předmětném PUPFL bylo v dílci 144A zjištěno, že v jeho střední a zejména jihovýchodní (horní části) části, zejména v porostu 144A15/la, proběhla těžba a přibližování dříví. Při manipulaci a soustředování dříví došlo k tomu, že povrch půdy neunesl tíhu techniky vyvážející dříví, došlo k proříznutí povrchu lesní půdy, protlačení techniky do plastické části půdy a bočním vytačením spodní vrstvy, nepřiměřenému narušení půdního krytu, poškození stromů rostoucích u přibližovací linky (přetržení kořenů, a to i v porostech 144A1b a 144A2, přes něž linka probíhala). Celková délka východní linky byla cca 257 m; koleje hlubší než 10 cm byly zjištěny v délce 210 m, tj. byly zjištěny na cca 82 % délky linky (jak vyplývá z konkrétních naměřených hodnot, většina kolejí měla hloubku více jak 15 cm); největší hloubka vyjeté koleje činila 74 cm, největší sklon 17° a průměrný 12,6°. Celková délka západní linky byla cca 211 m; koleje hlubší než 10 cm byly zjištěny v délce 56 m, tj. byly zjištěny na cca 27 % délky linky (jak vyplývá z konkrétních naměřených hodnot, koleje v délce 56 m byly prakticky výhradně 15 cm a hlubší); největší hloubka vyjeté koleje činila 71 cm, největší sklon 18° a průměrný 12,1°. Naměřené hodnoty byly obsaženy i v příloze č. 3 Protokolu o kontrole. K oběma linkám - linky nebyly vyznačeny v porostní mapě, a tudíž na ně ČIŽP nenahlížela jako na linky trvalé. Pojezdová šířka strojů byla 3,3 m, v kolejích byly vytačeny otisky pneumatik, nebyly zjištěny otisky pásů, nebylo zjištěno použití roštů, nebylo zjištěno systematické a po celé délce linky aplikované položení klestu do trasy linky před zahájením přibližovacích prací anebo v jejich průběhu. V dílci 114A, v horní etáži porostu 114A15/la, tj. v etáži 114A15, se nacházelo 55 stojících živých stromů ve střední části kmene poškozených při těžbě a přibližování dříví oděrem kůry, dále ve spodní části kmene anebo na kořenových náběžích, přičemž se jednalo vždy o poškození větší než 100 cm², v řadě případů však i o plochy řádově metrů čtverečních. Dále se v protokolu uvádí, že žalobce postupoval v rozporu s ust. § 34 odst. 1 lesního zákona, a že s ním bude zahájeno správní řízení o uložení pokuty podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP. Dne 15. 4. 2016 byl tento protokol doručen žalobci.
26. Dne 16. 5. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty ze dne 13. 5. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.002/16/VUM. ČIŽP v oznámení uvedla, že bylo zahájeno řízení ve věci uložení pokuty podle ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, a zároveň popsala, v čem správní delikt žalobce spatřuje.
27. Dne 3. 6. 2016 byl sepsán protokol č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.005/16/VUM z ústního jednání a nahlížení do spisu, kdy žalobce, v zastoupení svého lesního správce, předložil písemné vyjádření ze dne 2. 6. 2016 k zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty a fotografické přílohy.
28. Dne 1. 7. 2016 ČIŽP podala žádost o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení vedeném podle zákona o ČIŽP, která měla uplynout dne 15. 7. 2016. Dne 13. 7. 2016 vydalo Ministerstvo životního prostředí usnesení č.j. 1195/580/16; 48412/ENV, kterým zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužilo o 45 dnů.
29. Dne 19. 8. 2016 ČIŽP podala opět žádost o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení vedené podle zákona o ČIŽP.

30. Dne 20. 6. 2016 bylo žalobci doručeno usnesení ze dne 17. 6. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.009/16/VUM, kterým ČIŽP stanovila lhůtu 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, do kdy se mohl žalobce vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 6. 2016 odvolání, které bylo doručeno dne 22. 6. 2016. Dne 23. 8. 2016 vydalo Ministerstvo životního prostředí rozhodnutí č.j. 1357/580/16, 54814/ENV, kterým zrušilo výše uvedené usnesení a závislé řízení o stanovení lhůty k provedení úkonu zastavilo. V odůvodnění Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že s ohledem na skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí prodloužilo zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí z důvodu poskytnutí nové dostatečně dlouhé doby žalobci k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a ČIŽP z důvodu dalšího doplňování spisu opětovně požádala o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, stalo se napadené usnesení předčasně učiněným. Ministerstvu životního prostředí tak nezbylo, než ho pro rozpor s právním předpisem podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) s. ř. zrušit a závislé řízení o stanovení lhůty zastavit. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 8. 2016.
31. Usnesením ze dne 30. 8. 2016, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.022/16/VUM, které nabylo právní moci dne 16. 9. 2016, byla žalobci stanovena lhůta 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, do kdy se mohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí.
32. Dne 9. 9. 2016 bylo vydáno rozhodnutí ČIŽP. Dne 19. 9. 2016 bylo ČIŽP doručeno podání žalobce ze dne 15. 9. 2016, nadepsané jako „*vyjádření účastníka řízení před vydáním rozhodnutí.*“ Dne 26. 9. 2016 bylo ČIŽP doručeno podání žalobce ze dne 23. 9. 2016, nadepsané jako „*odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ostrava ze dne 9. 9. 2016 – sp. zn. SR01/1605486, č. j. ČIŽP/49/OOL/SR01/165486.024/16/VUM.*“ Dne 12. 12. 2016 bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ČIŽP a zamítnuto odvolání žalobce.

IV. Ústní jednání

33. Při ústním jednání před soudem konaném dne 5.12.2019 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby a vyzdvihl některá žalobní tvrzení. Poukázal na to, že kontrolovaná lokalita není zasažena kůrovcem, k čemuž soudu k důkazu předložil mapy o stavu kůrovcové kalamity na daném území. Zástupkyně žalovaného zdůraznila, že žalobce byl potrestán za tzv. ohrožovací správní delikt (vytvoření podmínek pro působení biotických a abiotických činitelů...), jehož podstatou není skutečné poškození životního prostředí. Návrhy žalobce na provedení důkazů soud usnesením zamítl, neboť shledal, že pro posouzení věci postačuje vyjít z obsahu správního spisu.

III. Posouzení věci soudem

34. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“).
35. Městský soud v Praze považuje v první řadě za nezbytné uvést, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je jednou z podstatných náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu uvedení žalobních bodů. Jejich podstatou je konkrétní vylíčení toho, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Žaloba, tak jak byla žalobcem formulována, je dle názoru soudu na samé hranici, která ještě umožňuje soudu věcný přezkum napadeného rozhodnutí.
36. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí

nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

37. Obsáhlý a souvislý text žaloby, který ze značné části pouze „opisuje“ podané odvolání, v němž lze jen obtížně jednoznačně určit, zda namítané vady se vztahují k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebo i k žalobou napadenému rozhodnutí, za situace, kdy není zřejmé, zda žalobce toliko rekapituluje předcházející průběh správního řízení nebo opakuje odvolací námitky jako námitky žalobní, to vše umožnilo soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí pouze v obecné rovině, s výjimkou těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně.
38. Úvodem žalobce namítal, že ČIŽP najisto neprokázala, že ze strany žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP.
39. Podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP *inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.*
40. Podle čl. VII odst. 1 Smlouvy je smluvní partner *povinen provádět Lesnické činnosti řádně, včas, s odbornou péčí, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a v souladu se Smlouvou, předcházet vzniku škod a chránit oprávněné zájmy Lesů ČR, se kterými byl srozuměn či které jsou zřejmé s ohledem na odbornou kvalifikaci Smluvního partnera a poskytnout Lesům ČR potřebnou součinnost umožňující zejména kontrolu kvality a rozsahu provádění Lesnických činností.*
41. Podle čl. VII odst. 5 Smlouvy *Rozsah a specifikace podmínek provádění Lesnických činností stanovených Smlouvou budou průběžně konkretizovány v Projektech. Smluvní partner je povinen provádět Lesnické činnosti rovněž v souladu se Zadávacími listy.*
42. Podle čl. VII odst. 9 Smlouvy je při provádění Lesnických činností *Smluvní partner povinen počínat si tak, aby nedocházelo k nedůvodné újmě zejména na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí, přičemž tuto povinnost prevence má Smluvní partner jak vůči Lesům ČR, tak vůči jakýmkoli třetím osobám (subjektům). Pro účely této Smlouvy se za škodu považuje majetková i nemajetková újma. V rámci své prevenční povinnosti podle tohoto ustanovení je Smluvní partner zároveň povinen bez zbytečného odkladu informovat Lesy ČR o jakémkoli hrozícím nebezpečí vzniku škody; tím není dotčena povinnost Smluvního partnera zakročit k odvrácení této škody. V případě živelných pohrom jsou obě smluvní strany povinny vynaložit maximální úsilí k minimalizaci škod vzniklých v důsledku živelných pohrom.*
43. Podle čl. VII odst. 11 Smlouvy jsou Lesy ČR *oprávněny omezit či zastavit provádění Lesnických činností, (včetně příjmu a akceptace Číselníků dle Porostů), jestliže jejich další výkon ohrožuje nebo by i jen mohl ohrozit životní prostředí či jiné veřejné zájmy, oprávněné zájmy Lesů ČR, nebo splnění povinností Lesů ČR podle platných a účinných právních předpisů, včetně Zákona o majetkovém vyrovnání s RC a NS, nebo oprávnění Lesů ČR užívat získané certifikáty, je-li výkon těchto činností v rozporu s právními předpisy nebo s pravomocným rozhodnutím soudu či správního orgánu, příp. je-li výkon těchto činností v rozporu se Smlouvou. Pro vyloučení pochybností se uvádí, že oprávněným zájmem Lesů ČR se pro účely této Smlouvy rozumí také zájem na včasné a řádné úhradě pohledávek Lesů ČR za Smluvním partnerem. Pokyn Lesů ČR k omezení či zastavení*

Lesnických činností musí být učiněn v písemné formě. Smluvní partner se zavazuje takový pokyn od Lesů ČR převzít a dodržet. Smluvní partner odpovídá za škodu způsobenou nedodržením pokynu Lesů ČR dle tohoto odstavce.

44. Žalobce je státním podnikem, jehož postavení a právní poměry jsou upraveny zejména zákonem č. 77/1997 Sb., o státním podniku. Žalobce ve smyslu ust. § 2 písm. d) zákona o lesích hospodaří v lesích, které jsou ve vlastnictví státu, a které byly žalobci státem k hospodaření svěřeny (viz také čl. III odst. 1 Smlouvy). Podle § 4 odst. 1 lesního zákona se na žalobce jakožto osobu, které bylo svěřeno užívání předmětného PUPFL, vztahují stejné povinnosti, jaké má podle lesního zákona vlastník lesa. Podle § 11 odst. 2 lesního zákona je vlastník lesa *povinen usilovat při hospodaření v lese o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků lesů a funkce lesa byly zachovány (plněny rovnoměrně a trvale) a aby byl zachován (chráněn) genofond lesních dřevin.*
45. Na základě právě uvedeného tak lze souhlasit s tvrzením ČIŽP, že na žalobce lze klást vyšší právní nároky, neboť podniká v oblasti lesnictví, je povinen znát a dodržovat předpisy na úseku ochrany lesa jako složky životního prostředí při provádění lesnických činností, včetně činností prováděných na předmětném PUPFL, a zároveň, a to zejména, musí při hospodaření v lese dbát o to, aby les nebyl nikterak poškozován nebo ohrožován.
46. V souvislosti s naplněním znaků skutkové podstaty správního deliktu (nyní přestupku) podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP považuje soud za vhodné zdůraznit, že ke spáchání správního deliktu a založení odpovědnosti právnické osoby je nezbytné, aby byly mj. naplněny všechny znaky skutkové podstaty, mezi něž patří i objektivní stránka deliktu. Obligatorními znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Příčinná souvislost – kauzální nexus – je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. V případě správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP je odpovědnost sankcionovaného subjektu primárně odvozena od činnosti, nikoli od právního poměru k pozemku. To však neznamená, že by tím byla odpovědnost žalobce jakožto vlastníka lesa vyloučena. Naopak je třeba ve shodě s judikaturou správních soudů posoudit, zda žalobce s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti svým jednáním či opomenutím ohrozil životní prostředí v lesích, jinak řečeno, zda by k ohrožení životního prostředí došlo i v případě absence jednání či opomenutí ze strany žalobce (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64 či obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2018, č. j. 9 A 55/2015-70).
47. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 11. 12. 2014 uzavřel se spol. PETRA smlouvu o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví, a to na celou smluvní územní jednotu Ostravice č. 11207, LS Ostravice (čl. V odst. 1 Smlouvy). Ve Smlouvě si žalobce mimo jiné vyhradil právo omezit či zastavit provádění lesnických činností, jestliže by jejich další výkon ohrožoval nebo by mohl ohrozit životní prostředí či jiné veřejné zájmy (čl. VII odst. 11 Smlouvy). V zadávacím listu ze dne 12. 5. 2015 určeném spol. PETRA žalobce zvolil technologie pro přiblížování dříví na předmětném PUPFL, a to lanovku („L“), koně („K“) a univerzální kolový traktor („UKT“). Následně, jak vyplývá z dalšího zadávacího listu, žalobce spol. PETRA povolil u 100 m³ použít technologii přiblížování harvesterovou technologií (za sucha) („HV pouze za sucha“), jinak lanovkou („jinak L“). Toto vyplývá také z vyjádření žalobce ze dne 2. 10. 2015.
48. Z vyjádření žalobce ze dne 2. 10. 2015, č. j. LCR110/005130/2015, resp. z jeho příloh, pak vyplývají další, pro věc samou rozhodné skutečnosti.
49. Dne 2. 6. 2015 došlo k pochůzce žalobce v porostu 144A15, ze kterého byl sepsán zápis podepsaný žalobcem a zástupcem spol. PETRA. Z tohoto zápisu vyplývá, že žalobce zjistil neoprávněný vjezd harvestoru do lesního porostu a konstatoval, že smluvní partner

(spol. PETRA) nedodržel určenou trasu. Dále žalobce zjistil, že na místě vznikly velké (hluboké) koleje a došlo ke zničení okolního porostu. Bylo taktéž zaznamenáno, že situace bude řešena po ukončení práce.

50. Na základě uvedeného se soud ztotožňuje se závěry, které jsou uvedeny v rozhodnutí ČÍŽP, že již v této fázi si žalobce počínal nepřiměřeně a svým nekonáním ohrozil životní prostředí v lesích tím, že vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.
51. Dne 10. 6. 2015 došlo k jednání žalobce a spol. PETRA, ze kterého byl dne 12. 6. 2015 sepsán Zápis z jednání. Z tohoto jednání vyplynulo, že spol. PETRA neměla k dispozici deklarované počty lidí a výrobních prostředků. Zároveň bylo zjištěno, že spol. PETRA znovu „*vjela v porostu 144 A 15 těžební technikou mimo vyznačenou linku, přičemž došlo ke značnému poškození půdního povrchu a zároveň k zásadnímu poškození navazující kultury.*“ Namísto toho, aby učinil konkrétní opatření, která by dalšímu poškozování okolního porostu zamezila, se žalobce spokojil s pouhým konstatováním, že tento „*přístup do porostu 144 A15 mimo dohodnutou linku nebyl revírníkem povolen a obecně se již ze strany SP (Smluvního partnera, pozn. soudu) nebude opakovat.*“ Soud se tak ztotožňuje se závěry ČÍŽP, která uvedla, že žalobce, „*když v jednom porostu po devíti dnech opakovaně zjistil nepřiměřené narušení půdního krytu, ani zdaleka nečinil vše, co učinit mohl a měl, aby zabránil dalším pracím prováděným harvesterovým uzlem na neúnosném povrchu a zabránil zhoršování stavu půdního krytu, jeho nepřiměřenému narušování. Navíc ve Smlouvě LČR-PETRA a jejich přílohách není nic, co by účastníku bránilo, aby technologii, již bylo způsobeno nepřiměřené narušení půdního krytu, smluvnímu partnerovi, PETŘE, s okamžitou platností zakázal, anebo aby PETŘE určil jinou technologii anebo jiné trasy soustředování dříví anebo případně, aby práce prováděné harvesterovým uzlem omezil nebo zastavil.*“
52. Nadto ze Zápisu z kontroly, která proběhla od 18. 6. 2015 do 23. 6. 2015, vyplývá, že byla zjištěna další pochybení. Jednak v porostu 144A15, u Zadávacího listu č. 12/25/05/2015 a 12/18/05/2015 došlo k nedodržení technologie a směru přibližování a Zvláštních podmínek. Žalobce tak vyžadoval po spol. PETRA, aby okamžitě začala dodržovat ustanovení Zadávacích listů, což by kontroloval namátkovou kontrolou. Dále došlo ke značnému poškození přirozeného zmlazení a vytváření erozních rýh, kdy přes upozornění v Zadávacím listu bylo dřevo vyváženo za mokra, a ve dvou případech si spol. PETRA, případně její subdodavatel, vytvořila přes zmlazení dvě nové přibližovací linky. Jako nápravné opatření žalobce opět pouze vyžadoval okamžitě dodržování ustanovení Zadávacího listu. V průběhu kontroly se v porostu nacházelo také osm poškozených živých stromů s odřenými kmeny a náběhy, případně poškození od lanového úvazku. Ve zpracované části lanovkového porostu se vyvážecí souprava při nakládání dřeva uvazovala lanem za živé stojící stromy bez ochranných límců, přičemž poškozené stromy nebyly ošetřeny. Jako nápravu žalobce požadoval po každé odpracované směně provést ošetření poraněných stromů a na tuto povinnost upozornil. Žalobce navrhl smluvní sankci a zároveň také navrhl preventivně upozornit revírníky na kontrolu dodržování všech ustanovení Smlouvy a jejich Příloh a Dodatků. Ostatně zástupce spol. PETRA, její bývalý zaměstnanec Zdeněk Polášek, do záznamu o podání vysvětlení ze dne 18. 9. 2015, č.j. ČÍŽP/49/OOL/1508841.015/15/VUM uvedl, že harvester „*začal kácet a manipulovat začátkem června. Zpracoval asi 150 m³, a protože nemohla přijet vyvážeečka z důvodu poruchy, práci harvester v porostu ukončil a šel pracovat do jiného porostu. Toto zmanipulované dřevo leželo na vývozním místě (uprostřed porostu) asi 14 dní. Během těchto 14 dní byla postavena lanovka, která zabývala přibližování dříví v celých délkách na příkaz pana B., mého přímého nadřízeného, na vývozní místo vedle již zmanipulovaných sortimentů, později, z nedostatku místa, i na již dříve uložené výřezy. Příkaz, byl udělen ústně strojníku lanovky, panu P. K.. Strojníku se to nelíbilo, ale příkaz respektoval do okamžiku, kdy z nakupeného dříví málem spadla paní K., která mu odepínala úvazky. O tom, že se přibližuje dolů, jsem se dozvěděl, až bylo na místě takto přibliženo cca 100 m³. Pak přijela vyvážecí souprava s trakčním lanem a začala vyvážet dřevo. Bylo sucho. Ve čtvrtek 18. 06. 2015 přišel pan P., a když zjistil skládku sortimentů a nezmanipulovaných kmenů na ploše s vývraty a přirozeným zmlazením, dal ústní pokyn/ doporučení, aby dřevo bylo co nejdříve vymizeno a v pondělí přijede vyčíslit škody na přirozeném zmlazení.*“

Na dotaz, zda bylo přibližování harvestorem a lanovkou provedeno v souladu se zadáním ze strany žalobce, pracovník spol. PETRA uvedl, že „[n]ebylo. Do příkazu pana B. a přibližování lanovou, ano. Pak ale začala přibližovat lanovka dolů a tím došlo k porušení zadání, viz zadávací listy.“

53. Lze tak opět souhlasit se závěrem ČIŽP, že žalobce prokazatelně nejpozději ke dni 18. 6. 2015 zjistil, že spol. PETRA „a její subdodavatelé v rozporu se zadávacími listy přiblížili dříví lanovkou v celých délkách na vývozní místo ve střední části svahu, a to dříví o objemu cca 200-300 m³, tj. v několikanásobku množství dříví uvedeného v zadávacím listu ZL 12/25/05/2015 (100 m³), na vývozním místě bylo shromážděno nezmanipulované dříví i zmanipulované dříví (sortimenty), a to v místech, kde se předtím nacházelo přirozené zmlazení. Přesto účastník řízení práce naprosto zjevně prováděné v rozporu se zadávacími listy nezastavil. Nezastavil je, i když dřevní hmota byla PETROU a jejími subdodavateli shromážděna na vývozním místě ve střední části svahu pro další využití harvestorového uzlu, a to tobo harvestorového uzlu, jež před zabájením prací LČR neměly v úmyslu povolit (viz např. první zadávací list ZL 12/18/05/2015 na 775 m³), nepochybně kvůli znalosti předmětné lokality, místních klimatických a půdních podmínek.“
54. Ze shora uvedeného tak vyplývá, jak ostatně ve svém rozhodnutí uvedla i ČIŽP, že se žalobce choval nezodpovědně a v rozporu s ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, když nepodnikl žádná konkrétní opatření zamezující poškozování životního prostředí, a to přesto, že se opakovaně (nejméně dne 2. 6. 2015, 10. 6. 2015, 18. 6. 2015) dozvěděl o poškozování okolního prostoru a vjezdu nepřipustné a nepovolené techniky, jež byla v rozporu s podmínkami stanovenými Smlouvou, resp. v Zadávacích listech. Jak již bylo uvedeno v rozhodnutí ČIŽP, žalobce zejména nevyžadoval včas a dostatečně plnění smluvní povinnosti, aby spol. PETRA prováděla lesnické činnosti s odbornou péčí a předcházela vzniku škod (čl. VII odst. 1 Smlouvy). Žalobce taktéž neprovedl dostatečně a včas kroky, kterými by vynutil plnění povinnosti spol. PETRA provádět lesnickou činnost v souladu se zadávacími listy (čl. VII odst. 5 Smlouvy), povinnost počínat si tak, aby nedocházelo k nedůvodné újmě zejména na přírodě a životním prostředí, povinnost informovat žalobce o jakémkoliv hrozícím nebezpečí vzniku škody (čl. VII odst. 9 Smlouvy). Přes všechna zjištěná porušení, o kterých prokazatelně věděl, se žalobce spokojil s pouhým (opakovaným) upozorněním na to, aby byla dodržována ustanovení Zadávacích listů, a přestože se tak (opakovaně) nedělo, nevyužil, ač se toto nabízelo, svého oprávnění a práce nezastavil.
55. Na základě výše uvedeného se soud plně ztotožnil se žalovaným, že žalobce svým (ne)jednáním a opomenutím zapříčinil ohrožení lesa ve smyslu ust. § 4 písm. c) zákona o ČIŽP. Uzavřel totiž se spol. PETRA Smlouvu o provádění komplexních lesnických činností a prodeji dříví - 2015-2019 a v Zadávacích listech doporučil vhodnou technologii pro soustřeďování dříví při určitých klimatických podmínkách. Přestože následně žalobce prokazatelně zjistil, že přibližování dříví je prováděno v rozporu se Zadávacími listy, a za jakých místních a klimatických podmínek přibližování probíhá, a byl si vědom takto způsobených následků (poškození stromů, poškození přirozeného zmlazení a vytváření erozních rýh, ...), práce nepřerušil do doby, než bude možné přibližovat dříví bez nepřiměřeného narušení půdního krytu, případně neurčil a nevyžadoval, aby přibližování bylo provedeno jinou vhodnější technologií. Jednání, resp. opomenutí žalobce, mělo přímý vliv na vznik škodlivého následku, v daném případě vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Správní orgány proto nepochybily, pokud žalobce shledaly odpovědným za spáchání správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP. Žalovaný i ČIŽP přitom uvedené závěry ve svých rozhodnutích pečlivě a přezkoumatelně odůvodnili. Soud tak považuje úvodní žalobní námitku za nedůvodnou, jelikož správními orgány bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobce uvedeného správního deliktu dopustil.
56. Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nikterak nevymezil k jeho tvrzení, že těžba uvedeného dříví byla prováděna za účelem stanoveným v ust. § 32 lesního zákona, neboť pokud by těžba byla nenařízena nebo zastavena, vznikla by daleko větší škoda, tato námitka rovněž není důvodná. Žalovaný na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí přiléhavě uvedl, že ke splnění podmínek

uvedených v ust. § 32 lesního zákona existovaly i jiné technologie, jimiž bylo možno naplnit povinnosti při ochraně lesa před hmyzími škůdci. Při nevyhovujících klimatických podmínkách pro přibližování dříví žalobce nevyčerpal všechny technologie (např. přibližování vytěženého dříví lanovým dopravním zařízením na horní „lesní cestu Jančurovice“, odkornění, chemická asanace vytěženého dříví), které mohly zabránit škodám jak na půdním krytu, tak i na přirozeném zmlazení. Žalovaný v rámci vypořádání uvedeného tvrzení rovněž uvedl, že žalobce „mohl začít s asanací již v první polovině června, kdy bylo vytěženo cca 100 m³ dříví. Namísto toho leželo zpracované dříví z důvodu porouchané vyvážecí soupravy v dolní části svahu bez zásahu téměř 14 dnů. Dodavatel prací mohl rovněž asanovat dříví po jeho přiblížení lanovým dopravním zařízením na horní lesní cestu Jančurovice, a to chemicky v případě vhodných klimatických podmínek, popř. odkorněním či odvozem. Namísto toho bylo dříví přibližováno lanovým dopravním zařízením dolů doprostřed svahu a odsud pak na lesní cestu Gajdičná. (...) z žádného z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplyvá, že by ke dni 25. 6. 2015 (viz protokol o dílčí kontrole č. j. ČÍŽP/49/OOL/1508841.002/15/VUM ze dne 25. 6. 2015) bylo dříví na předmětném PUPFL napadeno kalamitními hmyzími škůdci. Na fotografiích ani na videosáznamech pořizovaných při první kontrole dne 25. 6. 2015 nejsou zřejmé žádné známky napadení hmyzími škůdci. Z těchto podkladů je zároveň nepochybné, že dříví uložené v hraních u spodní odvozní lesní cesty Gajdičná nebylo ke dni 25. 6. 2015 chemicky ošetřeno proti hmyzím škůdcům.“ Proti citovaným závěrům žalovaného žalobce žádné konkrétní žalobní námítky nevznesl.

57. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí ČÍŽP bylo obecné a že by správní orgán neměl *utápět řízení v maličkostech*, pakliže samo řízení bylo vedeno nezákonným způsobem. K tomu soud podotýká, že mu není zřejmé, co žalobce citovaným slovním spojením „*utápět řízení v maličkostech*“ míní. Žalobce použité slovní spojení nespécifikoval ani nevysvětlil. Jak již bylo soudem konstatováno shora, nejen podaná žaloba, ale také podané odvolání povětšinou obsahují jen obecná, blíže nekonkretizovaná tvrzení. Nutno ovšem konstatovat, že protiprávní jednání, za které byl žalobce správním orgánem sankcionován, za maličkost rozhodně považovat nelze.
58. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala soudní judikatura, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 s. ř. vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Uvedené platí tím spíš pro odvolací řízení, kdy jen ze samotného podání odvolání lze předpokládat, že účastník bude namítat rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či předcházejícího řízení (§ 82 odst. 2 s. ř.) a povinností odvolacího správního orgánu bude tyto námitky přezkoumat (§ 89 odst. 2 správního řádu), přičemž nevypořádání uplatněných odvolacích námitek zpravidla rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).
59. Podle § 82 odst. 2 s. ř. *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.*
60. Podle § 89 odst. 2 s. ř. *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na*

jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

61. Nejvyšší správní soud dne 13. 2. 2008 pod č. j. 2 As 56/2007-71 uvedl, že nyní platný a účinný správní řád zvýšil „*odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání.*“
62. V projednávané věci žalovaný při vypořádání odvolacích námitek žalobce postupoval v souladu se zákonem. Stejně jako žalobní námítka, které jsou téměř totožné s námitkami odvolacími, byly i odvolací námítka, jak již bylo zmíněno výše, obecného charakteru. Žalobce sice namítal obecná pochybení, kterých se měla při rozhodování dopustit ČIŽP, nicméně pak již v rozporu s ust. § 82 odst. 2 s. ř. tato pochybení v některých případech nekonkretizoval a neuvedl, v čem přesně je spatřuje. Lze tak potvrdit postup žalovaného, který v napadeném rozhodnutí toto opakovaně zdůraznil a k toliko obecně namítaným skutečnostem se ve smyslu ust. § 89 odst. 2 taktéž vyjádřil pouze v obecné rovině.
63. Po prostudování napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že žalovaný si počínal nanejvýš pečlivě, když nepřehledné odvolání žalobce rozčlenil do odstavců podle odvolacích námitek, a ke každé z nich se postupně vyjádřil na stranách 2 až 15 napadeného rozhodnutí. Pokud byla odvolací námitka formulována dostatečně konkrétně a určitě a ve smyslu § 82 odst. 2 s. ř. z ní bylo zřejmé, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy, nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, žalovaný se s ní řádně a úplně vypořádal. Naopak za situace, kdy byla námitka formulována obecně, nebylo možné po žalovaném požadovat, aby nad rámec své přezkumné činnosti dovozoval a domýšlel, kde konkrétně a v čem žalobce rozpor spatřuje, a proto se k takové námitce vyjádřil pouze obecně.
64. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí a uplatněné odvolací námítka, musí konstatovat, že napadené rozhodnutí není obecné, jak uvádí žalobce, naopak je zcela konkrétní a vypořádává se všemi odvolacími námitkami žalobce včetně souladu rozhodnutí ČIŽP a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy.
65. Žalobce dále v podané žalobě tvrdil, že kontrola provedená před zahájením správního řízení nebyla neodkladným a neopakovatelným úkonem ve smyslu ust. § 138 odst. 1 s. ř. Z této námítka není zcela zřejmé, jakou kontrolu před zahájením správního řízení měl žalobce na mysli. Pokud však jde o kontrolu zahájenou dne 25. 6. 2015, jejímž výstupem byl Protokol o kontrole ze dne 13. 4. 2016, č. j. ČŽP/49/OOL/1508841.065/16/VUM, tak tu nelze vztáhnout pod institut zajišťování důkazu podle § 138 s. ř. Důkaz před zahájením samotného správního řízení totiž sice lze zajistit jednak za podmínek § 138 s. ř., ale taktéž na základě provedené kontroly v souladu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“).
66. Nejvyšší správní soud se v minulosti opakovaně vyjádřil k tomu, že protokol o kontrole jakožto listinný důkaz je důkazním prostředkem přípustným (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35). Nejvyšší správní soud (v návaznosti na dřívější judikaturu Vrchního soudu v Praze) již v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80 konstatoval, že výsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, který byl zrušen kontrolním řádem, „*mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenabrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce. ... Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona č. 552/1991 Sb.*

[které navíc kontrolovaný subjekt (stěžovatel) od počátku zpochybňoval], ale bylo povinností, v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování. Jak již bylo uvedeno, výsledky kontroly provedené podle zákona č. 552/1991 Sb., mohou být podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterými je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenabrazují, ani nemohou nabrát, dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120). Tyto závěry pak lze plně aplikovat i na aktuální věc a účinnou právní úpravu. Protokol o kontrole však musí být jako důkaz řádně proveden (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120).

67. Byť toto žalobce v podané žalobě výslovně nenamítal, Městský soud v Praze považuje za vhodné uvést, že správní orgány neprovedly řádné dokazování Protokolem o kontrole ze dne 13. 4. 2016. V přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 s. ř.), jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by totiž naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat žalobce o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst předmětnou listinu, a tak jí provést jako důkaz. Uvedené platí tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucím z provedeního důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 s. ř.). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30). Není tak nezbytné vyrozumět účastníka řízení, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že ji správní orgán přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 s. ř. záznam do spisu, a nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6 s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40).
68. V posuzované věci ČIŽP ani žalovaný důkaz neprovedli ani během jednání a nebyl o tom učiněn ani záznam do spisu. Nicméně účastník řízení (žalobce) se s předmětným Protokolem o kontrole i dalšími listinami založenými ve spisovém materiálu zcela zřejmě seznámil. Ze správního spisu totiž vyplývá, že se žalobce s Protokolem o kontrole i dalšími listinnými důkazy seznámil za přítomnosti úřední osoby, a to při ústním jednání dne 3. 6. 2016, č.j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.005/16/VUM a následně ještě dne 19. 8. 2016, č.j. ČIŽP/49/OOL/SR01/1605486.019/16/VUM. Poté byla žalobci usnesením ze dne 30. 8. 2016 dána možnost, aby se dle § 36 odst. 3 s. ř k těmto podkladům rozhodnutí vyjádřil, což žalobce ve stanovené lhůtě neučinil.
69. Pokud správní orgán prvního stupně o provedení důkazu nese-psal protokol (§ 53 odst. 6 a § 18 odst. 1 s. ř.), jedná se o vadu řízení. K tomu, aby tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, by však musela mít potenciálně vliv na jeho zákonnost [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, ze dne 18. 3. 2004, č.j. 6 A 51/2001 - 30, ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40 či ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40].
70. V tomto ohledu lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č.j. 1 As 80/2016-30, který se zabýval rozsahem soudního přezkumu správního rozhodnutí a jeho dopady v případě zjištěných procesních vad. „*Ve správním soudnictví soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.). Správní soudy obecně bdí nad dodržováním hmotného i procesního práva správními orgány. Procesní pokračování pravidla však nejsou samoúčelná, ale slouží k uplatňování a prosazování subjektivních hmotných práv. Prostor pro zásah soudu z důvodu procesního pochybení správního orgánu je proto dán jen tehdy, pokud pochybení mohlo mít vliv na subjektivní hmotná práva. Naopak tento prostor dán není, pokud sice správní orgán při své činnosti pochybil, avšak pochybení se ve hmotných subjektivních právech účastníka*

nijak neprojevílo. V takovém případě by se totiž rozhodnutí správního orgánu pro nepodstatnou vadu řízení zrušilo a následně by správní orgány vydaly po obsahové stránce rozhodnutí stejné, pouze již bez oné procesní vady. Takovýto postup by nejen postrádal logiku, navíc by ale i neodůvodněně plýval prostředky účastníků řízení, stejně jako prostředky veřejnými (zásada procesní ekonomie).“

71. V tomto případě Městský soud v Praze vliv zmíněného procesního pochybení správního orgánu na zákonnost výsledného rozhodnutí neshledal, jelikož žalobce byl se všemi důkazy prokazatelně seznámen, a to nejpozději dne 19. 8. 2016, kdy měl možnost nahlédnout do spisu. Absence protokolu o provedení důkazu listinou je tak pouze formální vadou řízení bez vlivu na zákonnost výsledného rozhodnutí.
72. Žalobce také namítal, že mu nebyla řádně doručena a stanovena zákonná lhůta pro vyjádření a navržení důkazů před vydáním rozhodnutí.
73. Ze spisového materiálu je zřejmé, že ČÍŽP vydala dne 17. 6. 2016 usnesení č.j. ČÍŽP/49/OOL/SR01/1605486.009/16/VUM, kterým žalobci stanovila lhůtu 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, v níž se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Toto usnesení bylo následně na základě odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí rozhodnutí ze dne 23. 8. 2016, č. j. 1357/580/16, 54814/ENV. Dne 30. 8. 2016 poté ČÍŽP vydala usnesení č.j. ČÍŽP/49/OOL/SR01/1605486.022/16/VUM, kterým podle § 36 odst. 3 s. ř. a § 39 odst. 1 s. ř. žalobci řádně stanovila lhůtu 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení, v níž se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ze spisu vyplývá, že žalobce toto usnesení nikterak nerozporoval, takže nabylo právní moci dne 16. 9. 2016.
74. Pokud žalobce namítal, že mu nebyla řádně stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, lze dospět k závěru, že si žalobce nemusel být vědom existence usnesení ze dne 30. 8. 2016. Z tohoto důvodu soud přezkoumal, zda bylo usnesení ČÍŽP ze dne 30. 8. 2016 žalobci řádně doručeno. Ze spisového materiálu vyplývá pouze poznámka uvedená na předmětném usnesení správním orgánem, že usnesení bylo „*Vypraveno dne 30. 8. 2016*“, na usnesení je pak vyznačeno datum nabytí právní moci 16. 9. 2016. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by usnesení bylo žalobci zasláno datovou schránkou či prostřednictvím poštovních služeb a není ani zřejmé, na základě jakého data doručení ČÍŽP vyznačila na usnesení doložku právní moci právě s výše uvedeným datem. Žalobce však na tuto výzvu reagoval, nicméně až svým podáním ze dne 15. 9. 2016, které bylo ČÍŽP doručeno dne 19. 9. 2016.
75. Ze správního spisu je taktéž zřejmé, že žalobce se s podklady pro rozhodování seznámil během nahlížení do spisu dne 19. 8. 2016 (viz protokol č.j. ČÍŽP/49/OOL/SR01/1605486.019/16/VUM). V mezidobí, tedy do doby vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, pak do spisového materiálu přibýly pouze listiny, které neměly a nemohly mít vliv na výsledek rozhodnutí ČÍŽP.
76. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že ačkoliv platí obecná povinnost doručit účastníkovi řízení výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., nevyvolává nesplnění uvedené povinnosti vždy nutnost zrušení správního rozhodnutí. Porušení § 36 odst. 3 s. ř. je důvodem ke zrušení rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018 – 116, ze dne 26. 2. 2010, č.j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 - 78, podle něhož „*[n]amítl-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je [...] pro úspěšnost dané námítky*

nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.“

77. V nyní projednávané věci žalobce v žalobě pouze obecně uváděl, že došlo k porušení § 36 odst. 3 s. ř., neuvedl však, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit rozhodnutí žalovaného, resp. dotknout se jeho práv jako účastníka řízení. Žalobci přitom nic nebránilo v tom, aby z hlediska § 36 odst. 3 s. ř. konkretizoval, s jakou částí argumentace žalovaného nesouhlasí, resp. aby specifikoval, které konkrétní výtky nemohl uplatnit již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Nic takového však žalobce neučinil a omezil se na uvedenou obecnou argumentaci (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018 – 116).
78. Na základě shora uvedeného tak soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně sice pochybil, pokud žalobci prokazatelným způsobem nedoručil usnesení podle § 36 odst. 3 s. ř., resp. nedoručil jej před vydáním rozhodnutí ve věci. Toto pochybení však zjevně nemělo vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce byl se všemi podklady pro vydání rozhodnutí prokazatelně seznámen. Soud proto považuje rovněž tuto námitku žalobce za nedůvodnou.
79. Pokud žalobce namítal, že ze strany žalovaného byla „*překroucena v neprospěch*“ právní kvalifikace uvedená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 5 A 42/2002-43, ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007-141 a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34, soud musí konstatovat, že se opět jedná o zcela obecnou námitku, v níž žalobce nikterak nekonkretizoval, v čem a jak měla být právní kvalifikace „*překroucena*“. Uvedené tvrzení vzhledem ke své naprosté obecnosti není způsobitelným žalobním bodem, na jehož základě by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. K citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 5 A 42/2002-43 pak soud uvádí, že odpovědnost žalobce za správní delikt byla v posuzované věci správními orgány bezezbytku prokázána a řádně odůvodněna, jak také vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, a správní orgány tak postupovaly zcela v souladu s uvedeným rozsudkem.
80. K citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007-141 soud uvádí, že žalobce byl sankcionován za tzv. ohrožovací správní delikt. Ohrožovací delikty se vyznačují tím, že k naplnění jejich skutkové podstaty není nutné, aby škodlivý následek skutečně nastal, ale naopak postačuje, pokud tento účinek reálně hrozí. Závěr o tom, že došlo k ohrožení životního prostředí, zahrnuje obě fáze – „*nejdříve je třeba pomocí dokazování zjistit skutkový stav a následně na jeho základě provést odborné posouzení, zda zjištěné skutkové okolnosti skutečně znamenají ohrožení životního prostředí, jinými slovy, zda za zjištěných skutkových okolností skutečně reálně mohlo dojít k poškození životního prostředí (byť by k němu nakonec ve výsledku nedošlo)*“ (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2018, č. j. 9 A 55/2015-70). Vzhledem ke zjištěným změnám a poškození lesního prostředí lze mít v aktuální věci za prokázané, že tyto okolnosti vytvořily podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů i v tomto případě, a byla tak řádně zjištěna objektivní stránka skutkové podstaty zcela v intencích žalobcem citovaného rozsudku. K citované části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002-34 pak lze jen konstatovat, že vytykaný skutek byl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 13. 5. 2016, č. j. ČÍŽP/49/OOL/SR01/1605486.002/16/VUM vymezen zcela konkrétně a bylo zřejmé, co bude předmětem řízení a o čem bude v řízení rozhodováno. Ostatně popis skutku, pro který bylo řízení zahájeno, a stejně tak i jeho právní kvalifikace jsou zcela totožné se skutkem, za nějž byla rozhodnutím ČÍŽP žalobci uložena pokuta.

81. Soud dále k námitce žalobce zkoumal přiměřenost výše uložené pokuty ve vztahu k jiným účastníkům řízení v obdobné věci.
82. Podle § 5 odst. 1 zákona o ČÍŽP *při určení výše pokuty se přibliží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.*
83. K namítané nepřiměřenosti uložené sankce soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 202/2014-66, dle kterého „[z]působ stanovení výše sankce (pokuty) je výsledkem správního uvážení a správní orgán je povinen přihlídnout ke zákonem stanoveným kritériím. Jak již konstatoval Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 26. 3. 1999, sp. zn. 7 A 52/96, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při uložení sankce v té či oné výši.“
84. Úvahy o pokutě byly ze strany ČÍŽP podrobně odůvodněny. ČÍŽP v tomto směru uvedla, že v daném případě neprokázala poškození životního prostředí v lesích, ale prokázala ohrožení životního prostředí v lesích, což se zásadním způsobem odráží v nižší výši sankčního postihu. Nejednalo se o ochranný les ani les zvláštního určení, nýbrž les hospodářský, v nejnižší kategorii dle lesního zákona, což byla polehčující okolnost. Jednalo se však o les, který leží ve 3. zóně CHKO Beskydy, což ČÍŽP považovala za přítěžující okolnost. ČÍŽP také přihlíděla ke skutečnosti, že ohrožení životního prostředí na předmětném PUPFL způsobily svým jednáním také další osoby, kterým za to byla uložena pravomocně sankce. Pokud jde o způsob protiprávního jednání, ten ČÍŽP spatřovala v tom, že žalobce uzavřel se spol. PETRA Smlouvu, následně opakovaně zjistil, že technika vjela do porostu mimo vyznačenou linku a že došlo ke značnému poškození půdního povrchu a zároveň zásadnímu poškození navazující kultury, a přesto svého smluvního partnera pouze na předmětná pochybení upozornil, aniž by učinil další opatření, jež by zabráňovala ohrožení životního prostředí. Za zvlášť závažné pochybení ČÍŽP považovala to, že žalobce jako osoba s právy a povinnostmi vlastníka lesa, personálně a množstvím obhospodařovaných hektarů lesa největší subjekt v lesnickém sektoru v ČR, spol. PETRA udělil doporučení nebo pokyny pro urychlené vyvezení dříví, i když hrozilo prohlubování již vyjetých hlubokých kolejí anebo další nepřiměřená narušení půdního krytu. Kladně pak ČÍŽP hodnotila skutečnost, že vzrostlé poškozené stromy byly z větší části ošetřeny na místech se sedřenou kůrou nátěrem proti infekci houbovými patogeny. Na druhou stranu však ČÍŽP uvedla, že přetržené kořeny mladých stromů rostoucích v těsné blízkosti linek používaných harvestorovým uzlem ošetřeny nebyly. ČÍŽP přihlíděla též ke skutečnosti, že žalobce se pokusil následky svého protiprávního jednání snížit tím, že spol. PETRA zadal srovnání narušeného půdního krytu do roviny a půdní kryt byl do roviny srovnán.
85. K době trvání protiprávního jednání ČÍŽP uvedla, že k poškozování stromů rostoucích podél přibližovací linky lesní lanovky při vyklizování a přibližování dříví na předmětném PUPFL došlo v období od 11. 6. 2015 do konce měsíce června 2015. Poškozená místa na stromech a kořenových náběžích nebyla do konce pracovní směny ošetřena proti infekci houbovými patogeny, a pokud ošetřena nakonec byla, pak byl nátěr proveden pouze do určité výšky. V případě nepřiměřeného narušení půdního povrchu harvestorovým uzlem (harvestorem a vyvážecí soupravou) v trase přibližovacích linek a poškození živého stromu rostoucího nad linkou trakčním lanem došlo v období minimálně od začátku června 2015 do 21. 6. 2015.
86. Následkem protiprávního jednání žalobce došlo k ohrožení stability lesních porostů na předmětném PUPFL a v jeho okolí a hrozbě jejich rychlejšího rozpadu. Část lesních porostů na předmětném PUPFL již byla poškozena bořivými větry a v posledních letech v předmětné oblasti sílilo působení komplexu predispozičních spouštěcích a přispívajících faktorů, majícího za následek rozpad lesů s vysokým zastoupením smrku. Za takového stavu bylo žádoucí, aby rozpad lesů s vysokým zastoupením smrku byl co nejvíce zpomalen, aby plnění funkcí lesa bylo co

nejvíce rovnoměrné a trvalé. Jednání žalobce však rozpad porostů s vysokým zastoupením smrku na předmětném PUPFL mohlo urychlit.

87. Žalovaný se k nepřiměřenosti výše uložené sankce v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, jelikož žalobce v odvolání takovou námitku neuplatnil.
88. Po posouzení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí ČIŽP soud dospěl k závěru, že se správní orgán prvního stupně velmi pečlivě a podrobně vypořádal s jednotlivými hledisky, která jsou podle zákona významná pro rozhodování o výši pokuty dle § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP. Toto ustanovení obsahuje toliko čtyři hlediska relevantní pro souzenou věc, kterým je závažnost, způsob, doba trvání a následky ohrožení životního prostředí. Všemi kritérii ohrožení životního prostředí se zejména ČIŽP řádně zabývala, přičemž v rozhodnutí byly úvahy správního orgánu náležitě popsány. V dané věci správní orgány postupovaly správně při posuzování závažnosti správního deliktu z hlediska zákonem chráněného zájmu, tj. z hlediska ohrožení životního prostředí. Ohrožovací delikt je založen na předpokladu, že k poškození životního prostředí může dojít, jsou-li zjištěny okolnosti, které takovou hypotézu umožňují. Opomenutí žalobce, respektive nedostatečná reakce vůči Smluvnímu partnerovi (spol. PETRA), který vykonával těžební činnost v lese nepřiměřeným a životní prostředí ohrožujícím způsobem, jsou takovými okolnostmi a tyto okolnosti potvrzují i existenci materiálního znaku správního deliktu, jímž je nebezpečnost jednání žalobce pro společnost (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2019, č.j. 10 A 18/2017 42).
89. K tomu soud rovněž odkazuje na rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou materiální stránky správních deliktů, přičemž dovodil, že „[v] zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011 - 62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96). Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání.“ Soud přitom v projednávané věci neshledal existenci významných okolností, které by (ve smyslu právě citovaného závěru Nejvyššího správního soudu) vylučovaly skutečnost, že jednáním žalobce byl ohrožen právem chráněný zájem.
90. Žalobce se dopustil správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, za který je možné uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Za závažné porušení povinnosti považovaly správní orgány udělení pokynu pro urychlené vyvezení dříví, i když hrozilo prohlubování již vyjetých kolejí anebo další nepřiměřené narušení půdního krytu, přičemž žalobce přes vědomí, že dochází k porušování ustanovení zadávacích listů, nepřikročil k využití dalších opatření, které by omezily či zamezily nepřiměřenému způsobu těžby ze strany jeho Smluvního partnera. Zároveň však správní orgány, mimo výše uvedené přitěžující okolnosti, naopak ve prospěch žalobce posoudily opatření, která žalobce učinil do budoucna, s cílem předejít ohrožování nebo poškození lesa. Uložená pokuta ve výši 175 000 Kč představuje toliko 3,5 % maximální výše sankce, tudíž byla uložena u dolní hranice zákonné sazby, a nelze ji tak považovat za nepřiměřenou.

91. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Žádné takové pochybení správního orgánu však soud v nyní projednávané věci neshledal. S ohledem na veškeré výše uvedené okolnosti soud nemohl dospět k závěru, že by uložená pokuta zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, tedy že by výše uložené pokuty byla nepřiměřená.
92. Pro úplnost soud uvádí, že ani námitku, v níž brojil proti nepřiměřené výši uložené pokuty, žalobce blíže nespécifikoval a neuvedl, v čem konkrétně nepřiměřenost pokuty spatřuje. Z ničeho pak nevyplývá, že smluvní partner žalobce či jeho subdodavatelé byli sankcionováni za totožný skutek jako žalobce (nic takového ostatně netvrdil ani sám žalobce). Za této situace nebylo důvodu, aby se soud zabýval výší pokut, které ČIŽP případně uložila jiným subjektům.
93. K dalším konkrétním námitkám žalobce uvedeným již v jeho odvolání, které žalobce zopakoval rovněž v žalobě a které nelze podřadit pod námitky již shora vypořádané, soud uvádí, že žádnou z nich neshledal důvodnou. Soud se přitom nezabýval námitkami, které pro svou naprostou obecnost nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod (tj. námitkou porušení práva žalobce na objektivní a spravedlivé rozhodnutí ve věci, zahájení řízení v rozporu se zákonem, nesouhlas se skutkovými závěry ČIŽP atd.)
94. K námitce týkající se (ne)naplnění skutkové podstaty správního deliktu žalobce uvedl, že ve správním řízení navrhl jako důkaz ohledání na místě samém. Opodstatněnost provedení ohledání na místě samém dovozoval nejen z ustanovení § 3 s. ř. (zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), ale také ze základní premisy, že vydané správní rozhodnutí musí vycházet ze stavu v době vydání rozhodnutí, tj. že správní orgán, jenž rozhoduje o udělení pokuty, musí své skutkové hodnocení a právní kvalifikaci věci podříditi objektivnímu stavu daného lesa (lesního porostu a dotčeného pozemku p. č. 1442/2 v k. ú. Staré Hamry). Žalobce poukázal na to, že i přesto, že v rámci uvedené kontrolní činnosti poskytl součinnost správnímu orgánu, byl účelově *(v protokolu z 13. 4. 2014 dochází u účastníka řízení k blokovému přenášení části textu z kontrolních činností u jiných osob, správní hodnocení kontrolujícího orgánu neodpovídá provedeným důkazům – výpovědím pracovníků účastníka řízení, ani předloženým listinám ze strany účastníka řízení, hodnocení vykazuje charakter paušálního hodnocení bez vazby na konkrétní provedené důkazy, správní orgán se nevypořádal s protichůdnými důkazy účastníka řízení a jiných kontrolovaných osob dle kontrolního spisu)* před vypršením 1 roční lhůty vyhodnocen v rámci kontrolní činnosti ČIŽP spolu s jinými kontrolovanými osobami, které by měly odpovídat za tzv. „zjištěný stav“. Žalobce tvrdil, že pouze z právní skutečnosti, že ve smyslu § 4 odst. 1 lesního zákona vykonává práva a povinnosti za vlastníka lesa (ohledně pozemku p. č. 1442/2 v k. ú. Staré Hamry 1 - lokalita Gajdičný), nemohl být paušálně pokutován s ohledem na tvrzení ČIŽP v protokolu o kontrole ze dne 13. 4. 2016, že porušil povinnosti dle § 11 odst. 1, § 11 odst. 2, § 34 odst. 1 lesního zákona, pakliže sama ČIŽP konstatovala skutkový závěr, že tohoto se měl žalobce dopustit nepřímo (protokol o kontrole ze dne 13. 4. 2016).
95. Po prozkoumání spisového materiálu a zejména rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se soud ztotožnil s žalovaným, že navrhovaný důkaz ohledáním by byl pro danou věc zcela nadbytečný a neměl by žádný vliv na skutečnost, zda žalobce spáchal správní delikt, pro který mu byla uložena pokuta. Ta byla žalobci uložena za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, kterého se měl dopustit v průběhu měsíce června roku 2015. Ohledání na místě samém, které žalobce navrhl až dne 15. 9. 2016, tedy více než rok poté, kdy se měl inkriminovaného správního deliktu dopustit, by tak nemohlo, vzhledem k působení přírodních činitelů a následné regeneraci přírody, na závěru ČIŽP ničeho změnit. Žalobce ostatně ve svém návrhu ani nespécifikoval,

jak by takové ohledání na místě činu mělo prokázat, že se správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, tedy správního deliktu ohrožovacího (viz výše), nedopustil.

96. Žalobce rovněž tvrdil, že správní řízení vedené v této věci v rozporu se zákonem zasahovalo do jeho práva na smluvní volnost (viz argumentace ČIŽP „*Smlouvou*“), kdy ČIŽP sama sebe označila za orgán, který je oprávněný vykládat příslušná ustanovení „*Smlouvy*“ jako důkaz pro své účelové tvrzení, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 4 písm. c) zákona o ČIŽP.
97. Ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožnil, jelikož z rozhodnutí ČIŽP ani z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány rozporovaly správnost Smlouvy. Předmětná Smlouva však byla ve správním řízení užitá jako důkaz listinou ve smyslu ust. § 53 s. ř., na základě kterého byla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním (opomenutím) žalobce a následkem tohoto jednání (opomenutím) spočívajícím ve vytvoření stavu ohrožujícího životní prostředí, resp. vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Jak již soud konstatoval výše, z předmětné Smlouvy vyplývají práva i povinnosti stran, kdy žalobce byl mj. oprávněn omezit či zastavit provádění lesnických činností, jestliže jejich další výkon ohrožoval nebo mohl ohrozit životní prostředí či jiné veřejné zájmy (čl. VII odst. 11 Smlouvy). Žalobce však v rozporu se Smlouvou a zejména se svými zákonnými povinnostmi (podle § 11 odst. 2 lesního zákona ve spojení s § 4 odst. 1 lesního zákona) těchto svých oprávnění nevyužil a i přes vznik nepřiměřených škod v lese, kterých si musel být prokazatelně vědom, jednal nedostatečně.
98. Pokud pak žalobce s poukazem na nálezovou judikaturu Ústavního soudu namítal libovůli v rozhodování správních orgánů, soud konstatuje, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje všechny zákonem předpokládané náležitosti, je v nich náležitě vymezen předmět řízení i (v napadeném rozhodnutí) hlediska, z nichž bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zkoumáno. Zejména správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí detailně popsal rozhodný skutkový stav a rozvedl právní závěry z něho vyplývající, přičemž výrok rozhodnutí ČIŽP i napadeného rozhodnutí má v těchto důvodech oporu. V napadeném rozhodnutí je pak jasně a jednoznačně uvedeno, jak žalovaný rozhodl o odvolání, z jakých důvodů, i jak uvážil o odvolacích námitkách a o tvrzeních žalobce.

IV. Závěr a náklady řízení

99. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že vznesené žalobní námitky nejsou důvodné, resp. že napadené rozhodnutí lze i přes dílčí procesní nedostatky aprobovat. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
100. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, jenž byl ve věci úspěšný, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá

Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. prosince 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu